

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/125/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319010092
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2319010092.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovanej V. K., nar. X. Q. XXXX v F., pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno d), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 4. septembra 2019, č. k. 1T/11/2019 - 386, na verejnom zasadnutí konanom 10. decembra 2019 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej V. K. zamieta.

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo 4. septembra 2019, č. k. 1T/11/2019 - 386, uznal obžalovanú V. K. (ďalej len obžalovaná) za vinnú z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno d), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 11.08.2018 v čase o cca 17:30 hodine v meste Šaľa - Veča, na ulici Nitrianska 3, na križovatke s ulicou Fraňa Kráľa, oslovila po chodníku kráčajúceho poškodeného P. V., narodeného XX.XX.XXXX, bytom A. číslo XXX, P., okres Nové Zámky, či nepotrebuje pomocť, pričom následne, keď poškodený odmietol jej pomoc, tohto, za účelom získania jeho finančných prostriedkov, sotila obidvomi rukami zozadu do chrbta, v dôsledku čoho poškodený P. V., ktorý bol pod vplyvom alkoholu, neudržal rovnováhu, spadol na zem a ako ležal na zemi mu obvinená zo zadného vrecka nohavíc vybrala finančnú hotovosť vo výške 100,- Eur, občiansky preukaz, čím svojím konaním spôsobila poškodenému P. V. periprotetickú zlomeninu v okolí drieku implantovanej totálnej protézy bedrového zhybu hornej časti pravého stehna, s viacerými lomnými líniami a posunom s dobou liečenia 5 až 8 mesiacov a závažného obmedzenia v obvyklom spôsobe života minimálne v trvaní 2 mesiacov, ktoré obmedzenie spočívalo v pripútaní na lôžko, odkázanosti na pomoc iných osôb, pohyblivosti pomocou francúzskych barlí, pomoci v obliekaní, obúvaní, telesnej hygiene, v starostlivosti o bežné domáce práce, udržiavanie poriadku, obstarávanie si nákupov, prípravu jedla, a taktiež obvinená spôsobila svojim konaním škodu vo výške 100,- Eur odcudzením hotovosti a Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874, škodu vo výške 2.843,11 Eur, ktoré predstavujú náklady poskytnutej zdravotnej starostlivosti poškodenému P. V..

Okresný súd za to obžalovanú odsúdil podľa § 188 odsek 3, § 37 písmeno m/, § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov a 8 (osem) mesiacov a na výkon trestu odňatia slobody ju podľa § 48 odsek 2 písmeno b/, odsek 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Zároveň jej podľa § 76 odsek 1, § 78 odsek 1 Trestného zákona uložil aj ochranný dohľad na 2 (dva) roky a zaviazal ju podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku nahradiť škodu poškodenému P. V. (ďalej len poškodený) a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd mal vinu obžalovanej jednoznačne preukázanú. Podľa názoru okresného súdu je usvedčovaná výpoveďou svedka poškodeného H. V.,

ktorý ju opoznal ako osobu, ktorá voči nemu použila fyzické násilie spočívajúce v tom, že doňho sotila rukami a keď už ležal na zemi, zo zadného vrečka nohavíc mu okrem iného odcudzila finančnú hotovosť. Jeho výpoveď vyhodnotil okresný súd ako vierohodnú aj s poukazom na zadovážený DVD záznam, ktorý zobrazuje násilné konanie obžalovanej. Okrem toho okresný súd poukázal na výpoveď znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia - traumatológia MUDr. Zdena Móresa, ktorý sa okrem iného vyjadril k najpravdepodobnejšej príčine pádu poškodeného na zem, pričom jednoznačne vylúčil to, že poškodený iba svojim príčineným spadol na zem. Zo strany útočníka sa nemuselo jednať o nejaké násilie, stačilo postrčenie. Vzhľadom na vyššie uvedené mal okresný súd za jednoznačne vyvrátenú obranu obžalovanej spočívajúcu v tom, že v prípade poškodeného využila jeho stav opitosti a bez použitia násillia mu zo zadného vrečka nohavíc odcudzila finančnú hotovosť.

Čo sa týka výpovedi svedkov F. A., G. Q. a G. P., na hlavnom pojednávaní, tieto okresný súd vyhodnotil ako neverohodné a účelové. Svedkovia na hlavnom pojednávaní zhodne uviedli, že v inkriminovanom čase nevideli žiadne násilné konanie obžalovanej. Výpovede svedkov označil súd za rozporné, pretože G. P. a F. A. jednoznačne uviedli, že v herni sa nachádzal iba V. K. a F. A.. Z výpovede svedka G. Q. však vyplýva, že aj on odišiel do herne. Okrem toho svedok G. P. jednoznačne vylúčil to, že by obžalovaná odcudzila poškodenému peniaze, čo je v rozpore s výpoveďou samotnej obžalovanej. Okrem toho skutkový dej, ktorý vo svojej výpovedi opísal svedok G. P., že obžalovaná nebola v žiadnom fyzickom kontakte s poškodeným, tento je v rozpore so záznamom DVD. Okrem toho vzal súd do úvahy aj výpovede týchto svedkov z prípravného konania napriek tomu, že svedkovia ich pravdivosť a vierohodnosť spochybňovali falšovaním, resp. nátlakom polície. Tieto ich tvrdenia vyhodnotil ako účelové a nepravdivé aj vzhľadom na zistenú dôkaznú situáciu. Svedkovia F. A. a G. Q. v týchto výpovediach okrem iného uviedli, že počas jazdy smerom zo Šale do Galanty im obžalovaná povedala, že zobrala peniaze staršiemu mužovi a to tak, že mu ich vybrala z vrečka nohavíc.

Konanie obžalovanej okresný súd po právnej stránke posúdil ako obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno d), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona. K právnej kvalifikácii okresný súd mimo iné uviedol, že obžalovaná pred skutkom musela mať poznatky o tom, že v prípade poškodeného sa jedná o osobu vyššieho veku, teda staršiu ako 60 rokov, ktorú zákon posudzuje ako chránenú osobu § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, ktorá okolnosť vyplýva z prehrateho DVD záznamu. Okresný súd dospel k záveru, že obžalovaná si túto osobu vytypovala ako objekt možného útoku, vzhľadom na jej fyzický vek a momentálny stav ovplyvnený alkoholom. Okresný súd mal taktiež za preukázané, že obžalovaná v príčinnej v súvislosti so svojim konaním spôsobila poškodenému zranenie, ktoré z právneho hľadiska je nutné kvalifikovať ako ťažkú ujmu na zdraví, predovšetkým s poukazom na charakter zranenia a dobu jeho liečenia. Súd vychádzal zo zadovážených lekárskeho správ poškodeného ako aj zo záverov znaleckého dokazovania a následného výsluchu znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia - traumatológia MUDr. Zdenka Moresa. Bolo jednoznačne ustálené, že poškodený násilným konaním obžalovanej utrpel zranenie periprotetickú zlomeninu - zlomenina v okolí kĺbnej náhrady bedrového kĺbu vpravo, ktoré si vyžiada dobu liečenia minimálne 4 mesiace.

K výroku o treste okresný súd uviedol, že vychádzal predovšetkým zo zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody, ktorá v tomto prípade činí desať až pätnásť rokov. Keďže bola zistená len jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona a síce, že obžalovaná už bola odsúdená, postupom podľa § 38 odsek 4 Trestného zákona zvýšil dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. V rámci takto upravenej trestnej sadzby uložil obžalovanej nepodmienečný trest odňatia slobody na samej dolnej hranici, konkrétne vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov s tým, že ju na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 odsek 2 písmeno b/, odsek 4 Trestného zákona zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia. Tento postup odôvodnil tým, že vzhľadom na okolnosti trestného činu a mieru narušenia obžalovanej, ktorá doposiaľ nebola súdne trestaná za násilný trestný čin, bude pre jej nápravu a prevýchovu postačujúci výkon trestu odňatia slobody v takomto ústave.

Výrok o ochrannom dohľade okresný súd odôvodnil stroho tým, že obžalovanú odsúdil za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody. Výrok o náhrade škody zase stručne odôvodnil tým, že pri stanovení jednotlivej výšky spôsobenej škody vychádzal z výpovedi poškodeného ohľadom odcudzenia finančnej hotovosti a z vyčíslenia nákladov zdravotnej poisťovni, ktoré boli vynaložené na liečbu poškodeného.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní zahlásila obžalovaná odvolanie čo do výroku o vine a treste. Prokurátor sa vzdal práva na podanie odvolania.

Obžalovaná odvolanie písomne odôvodnila prostredníctvom ustanoveného obhajcu Mgr. Ondreja Bartošoviča. Je toho názoru, že bez dôvodných pochybností nebolo preukázané, že sa dopustila

konania, ktoré sa jej kladie za vinu. Nepreukázali jej použitie násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci nebolo, dokonca nebolo nepreukázané ani len spáchanie násilia, jediné čo bolo preukázané, je zmocnenie sa cudzej veci (finančnej hotovosti), ktorej samotná výška je sporná. Nebola teda naplnená objektívna stránka zločinu lúpeže. Obžalovaná vytyka okresnému súdu, že výpovede svedkov A., Q. a P. bez závažných dôvodov vyhodnotil ako účelové a nedôveryhodné, pričom sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, aký dôvod alebo motív by mali mať títo svedkovia k účelovým výpovediam. Súd porušil jednu zo základných zásad trestného konania, v zmysle ktorej by mal rozhodovať na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, lebo sa bez racionálneho zdôvodnenia pridržiaval výpovedí týchto svedkov z prípravného konania. Všetci svedkovia zhodne uviedli, že ich výpovede v prípravnom konaní boli vykonávané pod nátlakom, bez prečítania zápisníc, dokonca vyšetrovateľ P., ktorý je známy svojimi nezákonnými metódami, pred podpisom menil jednotlivé listiny. Všetci svedkovia zhodne potvrdili, že vôbec nevypovedali tak, ako bolo uvedené v zápisniciach z prípravného konania, avšak súd na tieto skutočnosti vôbec neprihliadal a jednoznačne rozhodoval v prospech obžaloby, čo je porušením ďalšej zásady trestného konania. Avšak bez ohľadu na výpovede týchto svedkov, resp. rozdiely v ich výpovediach, títo svedkovia v rozhodujúcich častiach vypovedali tak, že svedkovia A. a Q. nevideli skutok, nakoľko boli v herni a svedok P. v oboch prípadoch uviedol, že nevidel použitie násilia zo strany obžalovanej. To, že mala obžalovaná v aute cestou späť do Galanty uviesť, že odcudzila 20 eur z vrecka poškodeného je irelevantné, nakoľko k tomuto konaniu sa od začiatku prípravného konania priznala aj sama, teda krádež ako taká nebola sporná.

Podľa obžalovanej na výpoveď poškodeného odvolací nemôže vôbec prihliadať, ide o nepoužiteľný dôkaz, lebo poškodený bol s takmer 3,8 promile alkoholu v krvi v stave ťažkej opitosti a nemohol si dej pamätať. Vypovedal nekonzistentne, výpovede v priebehu konania dopĺňal, klamal aj v množstve použitého alkoholu, keďže podľa lekárskeho výsledku vypil niekoľkonásobne viac než uviedol vo svojich výpovediach. Podľa obžalovanej jednoznačne prezentoval vo svojich výsluchoch vykonštruovanú a naučenú verziu domnelého skutkového deja.

Kľúčovým dôkazom podľa obžalovanej by mala byť nahrávka DVD z kamerového záznamu, z ktorého nie je vôbec viditeľné, akým spôsobom došlo k pádu poškodeného, už vôbec nie je viditeľné, či došlo ku kontaktu s obžalovanou a či tento kontakt spôsobil jeho pád. Na kamerovom zázname nie je vidieť, že by obžalovaná poškodeného postrčila alebo použila násilie voči nemu iným spôsobom. Okresný súd si napriek tomu opätovne tendenčne túto skutočnosť osvojil a deklaroval v rozsudku niečo, čo z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva. Na kamerovom zázname je vidieť, že za reklamným panelom došlo k určitému fyzickému kontaktu poškodeného s obžalovanou. Nie je však vidieť samotné postrčenie, pretože v tej chvíli obžalovanú ešte nebolo vidieť spoza reklamného panelu. Navyše je evidentné, že poškodený zrejme stúpil na okraj chodníku, na základe čoho stratil rovnováhu a spadol. Jeden svedok to aj takto popisoval, teda že poškodený stúpil na okraj chodníka a následne stratil rovnováhu a spadol. Obžalovaná zopakovala, že to jej dával poškodený sexuálne návrhy a naťahoval sa po nej, na základe čoho ho ona mohla teoreticky odstrčiť. V prípade takéhoto priebehu udalosti by bol vylúčený úmysel lúpeže, išlo by o sebaobraný reflex. Išlo by len o následnú krádež, v horšom prípade o ublíženie na zdraví.

K záverom znalca MUDr. Móresa obžalovaná uviedla, že z nich preukázateľne vyplýva, že poškodený bol v stave ťažkej opitosti, čo malo nepochybne významný vplyv na jeho pamäť a reprodukciu celej udalosti a taktiež na jeho pohybové a koordinačné schopnosti. Podľa obhajoby bol v takom stave, že by ho bol schopný zhodiť aj vietor. Taktiež nemožno vylúčiť ani svojvoľný pád. Na mieste skutku sa nachádza vysoký obrubník, poškodený mohol šliafnúť mimo neho, čo by bezpochyby malo za následok pád. Znalec určil dva možné mechanizmy pádu, jeden bez cudzieho vplyvu a druhý na základe kontaktu s inou osobou. Až na opakované, mierne nátlakové dotazovanie zo strany súdu, znalec napokon ako pravdepodobnejšiu príčinu pádu poškodeného určil cudzie zavinenie. Na základe znaleckého dokazovania teda jednoznačne nemožno ustáliť vinu obvinenej, skôr naopak.

Na záver obžalovaná uviedla, že ku krádeži hotovosti z vrecka poškodeného sa opakovane priznala, avšak použitie násilia nie je možné bez závažných pochybností ustáliť, preto je ju možné odsúdiť len za prečin krádeže, nie za obzvlášť závažný zločin lúpeže. Navyše pokiaľ by súd mal za preukázané použitie násilia, tak nie je možné bezpečne ustáliť, či obžalovaná neodcudzila peniaze zo zadného vrecka poškodeného už skôr, nakoľko sa na chodníku opakovane stretli, pričom až následne po odcudzení peňazí došlo ku slovnej výmene názorov s následným pádom poškodeného. Pokiaľ by skutkový dej prebiehal takto, nebolo by možné hovoriť o lúpeži, ale len o krádeži a prípadnom trestnom čine ublíženia na zdraví. V konečnom návrhu žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, alebo alternatívne aby ju uznal za vinnú z prečinu krádeže podľa

§ 212 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona a uložil jej primeraný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 29. októbra 2019.

Krajský súd vo veci vykonal 10. decembra 2019 verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obžalovaná a novozvolený obhajca obžalovanej JUDr. Ing. Peter Ošváth, PhD., LL.M.

Prokurátor v konečnom návrhu žiadal odvolanie obžalovanej podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridržiava písomne zdôvodneného odvolania. Poukázal na skutočnosť, že sa nepodarilo preukázať použitie násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, preto žiadal, aby sa odvolací súd riadil zásadou in dubio pro reo. Pokiaľ ide o kamerový záznam, skutkový dej sa odohral za reklamným panelom, pričom tento záznam potvrdzuje výpoveď obžalovanej, že jej poškodený mohol dávať sexuálne návrhy, ona sa týmto návrhom bránila, pričom sa jej podarilo vytrhnúť, poškodený urobil pohyb dozadu, stratil rovnováhu, keď stupil na okraj chodníka, čo v neposlednom rade potvrdil aj jeden svedok. Rovnako sa nepodarilo preukázať, či peniaze obžalovaná poškodenému zobrala pred alebo po tomto incidente a nie je možné vôbec ustáliť, či obžalovaná tieto peniaze zobrala násillím, čo potvrdil aj svedok P.. Vzhľadom na tieto pochybnosti v konečnom návrhu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku sám uznal obžalovanú vinnou z prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona a uložil jej trest na spodnej hranici trestnej sadzby.

Obžalovaná v rámci konečného návrhu uviedla, že sa priznáva ku krádeži, je pravdou, že poškodeného okradla. Avšak nepoužila žiadne násillie a k trestnému činu lúpeže sa nepriznáva. Poučila sa, kraďnúť už nechce, chce sa zaradiť do riadneho života.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba, proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla a urobila tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaná podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy v súlade s ust. § 2 odsek 12 Trestného poriadku vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správne mu záveru o vine obžalovanej. V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovanej a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Podľa názoru krajského súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si odôvodnenie v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

K odvolacím námietkam obžalovanej týkajúcich sa dokazovania krajský súd uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že žalovaný skutok sa stal a spáchala ho obžalovaná.

Kľúčová je v tomto prípade výpoveď poškodeného, ktorý obžalovanú opoznal a zo spáchania skutku ju bezpečne usvedčuje. Odvolacia námietka obžalovanej, že na výpoveď poškodeného nemožno prihliadať, lebo bol v čase skutku silne opitý, neobstojí. Len samotný fakt, že poškodený bol v čase skutku v stave opitosti, ešte neznamená, že jeho výpoveď je nevierohodná. Na posúdenie vierohodnosti poškodeného má totiž primárny vplyv predovšetkým tá skutočnosť, že o priebehu skutku vypovedá od

začiatku trestného konania rovnako. Ak sa aj v niečom jeho výpovede líšia, tak len v nepodstatných bodoch. Ohľadom kľúčových bodov, ktorými sú jeho sotenie obžalovanou na zem s následným vybratím peňažnej hotovosti obžalovanou z vrecka jeho nohavíc, poškodený vypovedá stále rovnako. To svedčí o tom, že vypovedá o skutočne prežitej udalosti. Navyše krajský súd nezistil žiaden rozumný dôvod, pre ktorý by si poškodený mal priebeh skutku vymýšľať, keďže obžalovanú nikdy predtým nevidel.

Výpoveď poškodeného je priamo podporená kamerovým záznamom z neďalekej čerpacej stanice. Je síce pravdou odvolacie tvrdenie obžalovanej, že na zázname nie je incident vidieť celý, nakoľko vo výhľade prekáža reklamný panel. Avšak po vzhliadnutí predmetného záznamu krajský súd konštatuje, že v čase od 17:25:26 je na kamerovom zázname jednoznačne vidieť fyzický kontakt obžalovanej s poškodeným resp. použitie násilia z jej strany, v dôsledku ktorého poškodený spadol z chodníka na vozovku, pričom obžalovaná bola celý čas v bezprostrednej blízkosti poškodeného. Tým je priamo vyvrátená jej obrana z hlavného pojednávania, že v čase pádu pri poškodenom nebola, nedotkla sa ho, preto nevie, kedy spadol. Obžalovanej krajský súd neuveril aj preto, že svoju obhajobnú argumentáciu prispôbovala stavu dokazovania, kde najskôr tvrdila, že sa poškodeného vôbec nedotkla, no neskôr pripustila, že keď sa po nej poškodený so sexuálnymi návrhmi naťahoval, mohla ho teoreticky odstrčiť. Pokiaľ ide o verziu obžalovanej, že poškodený stál na okraji chodníka a spadol sám v dôsledku straty rovnováhy zapríčinennej alkoholom, aj táto verzia bola bezpečne vyvrátená samotným kamerovým záznamom. Z neho je zrejmé, že poškodený nestál pri kraji chodníka, lebo pred pádom v dôsledku fyzického kontaktu s poškodenou urobil na chodníku ešte dva úkroky smerom k vozovke a až potom spadol na vozovku v dôsledku konania obžalovanej. Samovoľný pád poškodeného vplyvom alkoholu preto správne okresný súd vylúčil, aj s poukazom na výpoveď znalca, ktorý uviedol, že poškodený predtým v stave opitosti prešiel značnú vzdialenosť, počas ktorej ani raz nespadol, preto aj podľa znalca najpravdepodobnejšia príčina vzniku zranení je jeho pád dôsledkom sotenia.

Pokiaľ ide o hodnotenie výpovedí F. A., G. Q. a G. P. z hlavného pojednávania, tieto okresný súd vyhodnotil správne. V tomto smere súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, bez potreby ho opakovať. Krajský súd len dodáva, že vierohodnosť výpovede svedka G. P. je spochybnená aj tým, že ako druh poškodenej adresoval krajskému súdu hneď dve písomné podania, v ktorých prezentoval pre obžalovanú priaznivejšiu verziu skutkového deja, ktorá nezodpovedá výsledkom dosiaľ vykonaného dokazovania, predovšetkým výpovedi poškodeného a prehratému kamerovému záznamu.

Z prezentovaných dôvod krajský súd o vine obžalovanej nemal žiadne pochybnosti.

Zistený skutkový stav okresný súd správne právne kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno d), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno e) Trestného zákona, lebo obžalovaná voči poškodenému ako osobe vyššieho veku (§127 odsek 3 Trestného zákona) použila násilie v úmysle zmocniť sa jeho peňazí a spôsobila mu činom ťažkú ujmu na zdraví - poruchu zdravia trvajúcu dlhší čas podľa § 123 odsek 3 písmeno i) Trestného zákona. Jednotlivé zákonné znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu okresný súd v odôvodnení rozviedol, preto krajský súd na odôvodnenie napadnutého rozsudku opätovne odkazuje, bez potreby ho opakovať. Pokiaľ ide o výrok o treste, okresný súd ohľadom tohto výroku vykonal dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovanej a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu.

Správne zistil, že u obžalovanej je daná len jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, že už bola v minulosti odsúdená. Bolo totiž potrebné prihliadať na jej odsúdenie vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/72/2016 za majetkovú trestnú činnosť na trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, ktoré odsúdenie ani ku dňu konania verejného zasadnutia zahladené nemala.

Okresný súd obžalovanej uložil nepodmienečný trest odňatia, keďže iný druh trestu neprichádzal do úvahy. Správne postupoval, keď zvýšil dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby 10 rokov o jednu tretinu podľa § 38 odsek 4 Trestného zákona a následne trest uložil na samej dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby, t. j. 11 rokov a 8 mesiacov. Takáto výmera trestu aj podľa názoru odvolacieho súdu spravodlivo a objektívne zohľadňuje potreby a účel trestu z hľadiska generálnej a individuálnej prevencie a tiež potrebu morálneho odsúdenia obžalovanej spoločnosťou.

Obžalovaná ako páchatelka obzvlášť závažného zločinu mala byť podľa § 48 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu s najprísnejším - maximálnym - stupňom stráženia. Keďže ale doposiaľ nikdy vo výkone trestu nebola, správne okresný súd aplikujúc ust. § 48 odsek 4 Trestného zákona usúdil, že so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia obžalovanej bude jej náprava lepšie zaručená v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Rovnako výrok o ochrannom dohľade je správny a zákonný. Uloženie tohto druhu ochranného opatrenia je v zmysle ust. § 76 odsek 1 Trestného zákona povinné v prípade, ak súd odsudzuje páchatel'a obzvlášť

závažného zločinu na nepodmienečný trest odňatia slobody, ako tomu bolo v tomto prípade. Pokiaľ ide o jeho dvojročnú výmeru, táto je v strede zákonného rozpätia jeden až tri roky upraveného v § 78 odsek 1 Trestného zákona a krajský súd ju rovnako ako súd okresný považoval za primeranú okolnostiam prípadu a osobe obžalovanej.

Výrok o náhrade škody je taktiež zákonný. Okresný súd postupoval správne, keď v súlade s ust. § 287 odsek 1 Trestného poriadku zaviazal obžalovanú k náhrade škody, keďže škoda vznikla v príčinnej súvislosti s jej konaním a obaja poškodení si svoje nároky uplatnili riadne a včas. Pokiaľ ide o samotnú výšku škody, táto bola ustálená vykonaným dokazovaním, čo našlo svoj odraz aj v skutkovej vete výroku o vine.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v predmetnej trestnej veci krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovanej ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.